HOOFDSTUK XI

Alice's getuigenis

«HIER ben ik!» riep Alice, er in de opgewondenheid van het oogenblik heelemaal niet aan denkend, hoe groot ze geworden was gedurende de laatstverloopen minuten. Ze sprong zoo haastig op, dat ze de bank der gezworenen met den zoom van haar rok deed kantelen, waardoor alle gezworenen op de hoofden tuimelden van de lager staande menigte. Daar lagen ze alle te spartelen, evenals de goudvischjes uit de kom, die ze de vorige week toevallig had omgestooten.

«O, pardon, neem me niet kwalijk!» riep ze ontsteld uit, terwijl zij ze zoo gauw mogelijk begon op te rapen, want het ongeluk met de goudvisschen zat haar nog in 't hoofd en ze had een idée, dat ze zouden doodgaan, als ze niet dadelijk weer bij elkaar gezocht en in de bank der gezworenen geplaatst werden.

«Het verhoor kan niet worden voortgezet», zei de Koning met zeer ernstige stem, «vóórdat alle

leden der jury weer behoorlijk op hun plaats zijn — *alle*», herhaalde hij met grooten nadruk, terwijl hij Alice strak aankeek.

Alice keek naar de bank der gezworenen en zag, dat ze in haar haast de Hagedis met het hoofd naar beneden had geplaatst. 't Was treurig om te zien, hoe het arme ding, niet in staat zich om te keeren, met den staart heen en weer zwaaide. Fluks trok ze het weer uit de bank en zette het goed. «Niet, dat het er veel op aankomt», zei ze bij zich zelve. «Recht overeind of op zijn kop, 't zal, geloof ik, precies van evenveel invloed zijn op het verhoor».

Zoodra de gezworenen weer een beetje van den schrik bekomen en hun leien en griffels opgezocht en hun teruggegeven waren, zetten ze zich ijverig aan het werk om een verslag op te stellen van het ongeval, alle behalve de Hagedis, die te zeer van streek scheen om iets anders te doen dan, met den mond open, te staren naar het plafond van de gerechtszaal.

«Wat weet je van deze zaak?» zei de Koning tot Alice.

«Niets», zei Alice.

«Heelemaal niets?» bleef de Koning aanhouden.